

Jb kapitola 23.

[1] Jób na to odpověděl: [2] "Také dnes zní moje lkání vzpurně, vzdychám pod rukou, která mě tíží. [3] Kéž bych věděl, kde ho najdu. Vydal bych se k jeho sídlu, [4] předložil bych mu svou při a plno důkazů by podala má ústa. [5] Chtěl bych vědět, jakými slovy by odpověděl, porozumět tomu, co mi řekne. [6] Ukáže svou velkou moc, až povede spor se mnou? Nikoli, jistě by mi dopřál sluchu. [7] Jako přímý bych se před ním obhajoval, navždy unikl bych svému soudci. [8] Půjdu-li vpřed, není nikde, jestliže zpět, též ho nepostřehnu, [9] jestliže něco učiní vlevo, neužším ho, skryje-li se vpravo, neuvidím to. [10] Zato on zná moji cestu; ať mě zkouší, vyjdu jako zlato. [11] Má noha se přidržela jeho kroků, držel jsem se jeho cesty, neodhýlil jsem se, [12] od příkazů jeho rtů jsem neodstoupil, řeči jeho úst jsem sřežil víc než vlastní cíle. [13] Rozhodne-li se k čemu, kdo to zvrátí? Udělá, co se mu zachce. [14] Jistě splní, co mi určil, má k tomu dost moci. [15] Proto se ho hrozím, chci mu porozumět, ale mám z něho strach. [16] Bůh naplnil úzkostí mé srdce, Všemocný mě naplnil hrůzou. [17] Jen proto jsem v temnotách provždy neumlkl, že se přede mnou zahalil mračnem.